

A hálaadó szentmisén elhangzott beszédek

Utolsó kísérlet

*Kedves Hozzátartozók!
Kedves Piarista Rend!
Kedves Bokor!
Mindnyájan, akik itt jelen vagytok!*

Eltemettük! És most itt vagyunk Bulányi György halotti torán, a jézusi utolsó vacsorát idéző szent lakomán. Nekem jutott az a feladat, hogy a végbúcsút elmondjam. Néhány barátom figyelmeztetett, hogy vigyázzak, mit mondok ezen a helyen. Egyetértek velük, hogy most nem a Halottunkat és minket ért sérelmekről kell beszélnünk, hanem a háláról. Háláról, amivel Istennek tartozunk. Háláról, amivel Bulányi Györgynek, testvérünknek és barátunknak tartozunk. De hát kicsoda ez az ember? És mit akart? Mit művelt?

1) Kicsoda ez az ember?

Ezt kérdeztem akkor is, amikor negyven évvel ezelőtt megismertem, és a budai hegyekben félnapokat sétáltunk és vitatkoztunk. Megállapítottam, hogy ez az ember egy fantaszta, ez az ember nem normális.

Olyat állított ugyanis, hogy a szegények a boldogok, a kisemberek a boldogok, a szelídek a boldogok! Azt magyarázta, hogy a gazdagságban nincs boldogság, a hatalomban nincs boldogság, az erőszakban pedig csak hullahegyek vannak, csak kín és gyötrellem van!

Azért gondoltam esztelennek, mert bizony én szerettem volna a gazdagok közé tartozni, szép karriert csinálni a papi pályán, és bizony Kapisztrán Jánusként keresztes háborúra tüzelni az embereket a bolsevik diktatúra ellen.

Három évig emésztettem ennek az embernek fantazmagóriáit, miközben ráeszméltem, hogy a szószékről éveken át mindenféle gond nélkül felolvastam a nyolc boldogságot a szegények, a sírók, az üldözöttek boldogságáról. Végre összeolvadt bennem a két fantaszta képe, hisz Bulányi annak a Jézusnak szövegét mondta, akinek evangéliumát én nap mint nap hirdettem...

Be kellett látnom, mert a tapasztalat is azt igazolta, hogy igazán csak a szegény tud adni, a gazdag csak alalmazni tud. Igazából csak a kisember tud szolgálni, a nagy ember csak névleg szolgál (= miniszter), különben pedig úrként pöffeszkedik a ha-

talmi dagályban. És igazából csak a szelíd ember tud békét teremteni, az agresszív csak háborúra képes.

Megértettem, hogy amit a Názáreti Ács Fia, és követője, Bulányi, a „mezei teológus” prédikál, az egy **új világregndnek** az álma, Istennek álma. Ne a vevésre, a harácsolásra épüljön az ember világa, hanem az adásra, mert ha mindenki ad, akkor mindenki kap, és nem kell letaposni a másikat, nem kell verekedni sem. Ne a hatalomra, az uralkodásra épüljön a mi világunk, hanem „aki első akar lenni, az legyen mindenkiné a szolgája” (Mt 20,27). És ne az erőszakra épüljön a világ, mert ha a jobb arcomra kapott pofonért legalább akkora pofont adok vissza, akkor nem fogy a földön az üttők száma, hanem nő, egészen a vi-

A gyémántmisés pap

lág elpusztításáig. Csak a szelídek, a nem ütők, a bal arcot is odanyújtani képesek menthetik meg földet. Megértettem a nyolc boldogság igazát.

Megértettem azt is, hogy az a Názáreti Próféta és ez a Bulányi nemcsak egy új világregndnek, de abból következőleg egy **új világszerkezetnek** is profétája. Meg kell szüntetni az emberek között az uralmi rendet, az alá-fölérendeltségi viszonyt, az úr-szolga viszonyt, és helyébe kell tenni a testvéri mellérendeltséget: „Ti mindnyájan testvérek vagytok” (Mt 23,8). Létre kell hozni az embertestvérek társadalmát!

Megértettem az álmot, a víziót, és rabja lettem. Mert ez elméletileg tiszta és csodálatos isteni terv, Isten világa a földön! Ez Jézus üzenete, és csak ez lehet a kereszténység lényege.

De mit akar kezdeni Bulányi ezzel a fantasztikus tervvel?

2) Mit akart ez az ember?

Megértettem, hogy mit akar. Mindenekelőtt lemosni a gyalázatot, az egyház szégyenét. Mert az, hogy 2000 éve ott vagyunk, ahol vagyunk, nem az Isten bűne, nem Jézus bűne, hanem elsősorban a keresztényeké, akik nem tettek meg mindent annak érdekében, hogy az új világ létrejöjjön. Sőt beálltak a gazdag, a hatalmas és erőszakos rendszerek sorába, bitrolva a Jézus nevet: a szegény Jézus, a szolgálta Jézus, a szelíd Jézus nevét.

Mit akar még Bulányi? Amit már az olasz Papini is a múlt század elején megfogalmazott Krisztus története c. könyvében (1920): „Jézus felkínálja nekünk az ő próbáját, az utolsót. A szeretet próbáját... A legvakmerőbb-

bet, az ösztönünkkel leginkább ellenkezőt...” Bulányi szorgalmazni akarja az utolsó kísérletet. A történelemben kipróbáltuk már a diktatúrát, egy ember uralmát mindenki felett, kipróbáltuk már a demokráciát, ami a többség uralma a kisebbség felett, de nem próbáltuk ki Jézus rendszerét, a „pándúliát”, amikor mindenki szolgál mindenkit. Ezt a feje tejére állított világot talpra kell állítani – mondta

Bulányi. Az ember által elrontott világot az Isten által tervezett világgá! Ez az utolsó kísérlet.

Gyönyörű, grandiózus terv! Megszületik Bulányi hatkötetes, közel 1000 oldalas műve „Keressétek az Isten Országát” címmel, majd az „Egyházrend” dolgozat, amelyben az egyházi jogrend helyett a jézusi szeretetrendről álmodik. Persze írni bárki bármit írhat. Abból is lehet baj, de végül is hat kötet ide, 1000 oldal oda, lehet ezer dolgozat, van még hely a könyvespolcon vagy a pincében. Bulányi se nem szoroz, se nem oszt. Feleljünk el!

Az igazi baj ott kezdődött, hogy ez az ember nemcsak álmodott és írt, hanem meg is akarta valósítani az álmát. Az igazi baj ott kezdődött, hogy talált is olyan bolondokat, akik egyre nagyobb számban csatlakoztak hozzá. Igen, csatlakoztunk hozzá, hogy mentsük az Isten becsületét, és mentjük, ahogy lehet, a világot.

3) Mit művelt ez az ember?

Tudtuk, hogy erőszakkal nem lehet átrendezni az emberi kapcsolatokat, és nem lehet átrendezni a társadalmi viszonyokat. De alulról építkezve meg lehet kezdeni ezt.

Jó világ csak jó emberekből épülhet fel. Meg kell térnünk, jobbra kell lennünk, Jézus eszményeit kell követnünk. Ez önmagában is nagyon nehéz, de mégsem elég.

Az ember közösségi lény, a társadalom közösségekből épül fel. A közösségekkel kell folytatnunk. A családdal, s aztán a kisközösséggel, amely a család és társadalom közötti láncszem. Kicsi, testvéri közösségeket kell létrehozni, Jézus 12 fős kiscsoportjának mintájára. Kezdve az egyházban, amely aztán jel lehet, hegyre épült város, vagy ha úgy tesszük alternatív társadalmi minta a világ számára. Ez volt Bulányi szíve vágya haláláig.

Amit létrehozott, az a Bokor kisközösségi hálózata, amely erkölcsi megújulási mozgalomként határozza meg magát, és amely éppen ebben az évben 65 éves múltat tekint vissza.

Bulányi 1945-ben vatikáni indításként és magyar püspöki támogatással szervezte a kis csoportokat, hogy a diktatúra idején kis földalatti sejtkekben fenn tudjon maradni az egyház. A pártállam halálbüntetés kiszabásával kívánta honorálni Bulányi buzgalmát, amit aztán életfogytiglani börtönbüntetésre változtattak. Végül is tíz év börtön után amnesztiában ré-

szesítették, és újra kezdte szervezni a kisközösségeket.

Eszményeink megvalósítása miatt kaptunk hideget-meleget. Az indiai éhezőknek kijuttatott pénz miatt előszedtek minket, majd a katonai szolgálat megtagadása miatt börtönbe csukták huszonhat fiatal testvérünket, akik nem embergyilkolásra tett esküvel akarták szolgálni hazájukat. Biztosak vagyunk benne, hogy az ő áldozatuk is hozzájárult ahhoz, hogy ma nincs kötelező katonai szolgálat.

Sajnos az egyházban megvalósuló szolgálat terve meghiúsult. Assisi Szent Ferencet a középkor megmentőjeként tartja számon a történelem; ő Szegénység Úrnő programjával és csuhája kordájával megkötötte a szakadék felé tartó Egyház szekerének kerekét. Ferencnek szerencséje volt, mert miközben ellenségei vesztére törtek, az aggastyán III. Ince pápa (1210) állítólag egy álom hatására a Lateráni bazilikában megsókolta a mezítlábas Francesco lábát, és jóváhagyta mozgalmát. Bulányi álma az ő katolikus egyházáról az adott történelmi szituáció miatt nem valósulhatott meg. Pedig adva volt a lehetőség arra, hogy a kereszténység első három századának mintájára itt Magyarországon éppen az üldözések közepette váljon történelemformáló erővé egy hitvalló és tanúságtevő egyház.

A lehetőség ma is megvan az új diktatúra, a Mammon, a Pénz diktatúrájának világában. Az Isten Országá, a szeretet világának megvalósulása nincs helyhez, korhoz és intézmény-

hez kötve. Bárki és bárhol valósíthatja. Csak a jézusi eszményeket, az emberbe Isten által beleírt eszményeket kell követni, és össze kell fogni.

Gyurka testvérünk élete utolsó éveiben a hazakészülő ember türelmetlenségével keresett fórumot magának. Elment mindenhová, ahová csak hívták. Nem az ő hibája, ha magatartását és szavait félreértették. Ő utolsó leheletéig az Isten Országá megvalósulásáért dolgozott. Félig bénán és testileg teljesen kiszolgáltatottan, de hatalmas akarakterővel és teljes szellemi frissességgel dolgozott még pár órával halála bekövetkezése előtt is.

Személyes vallomással kezdtem, azzal is fejezném be, s azt hiszem, ezt minden jelenlévő testvérem hasonlóan gondolja.

Gyurka testvérünk! Hálát adunk érte a szerető Istennek, hogy egy forrongó korban Téged adott nekünk lobogó fáklyául. Biztosak vagyunk abban, hogy neved be van írva odafönn az Élet könyvébe, és be lesz írva az utókor emlékezetébe. Köszönjük családotat, ahonnan jöttél. Köszönjük a Rendet, ahonnan indultál, és amely utolsó éveidben gondoskodó szeretetébe fogadott. Köszönjük Neked egy mást: a „százannyi testvért és nővért”, akiket Te szeretéssel egybe – lángoló Bokorrá. Segíts minket, hogy ez a láng soha ki ne aludjon bennünk és utódainkban! Abban is segíts, hogy mindig tudjuk: az az állítás, hogy Isten emberiség-tervének megvalósulása lehetetlen – lehetetlen!

Kovács László

Ajánlgatjuk őt az ATYÁnak

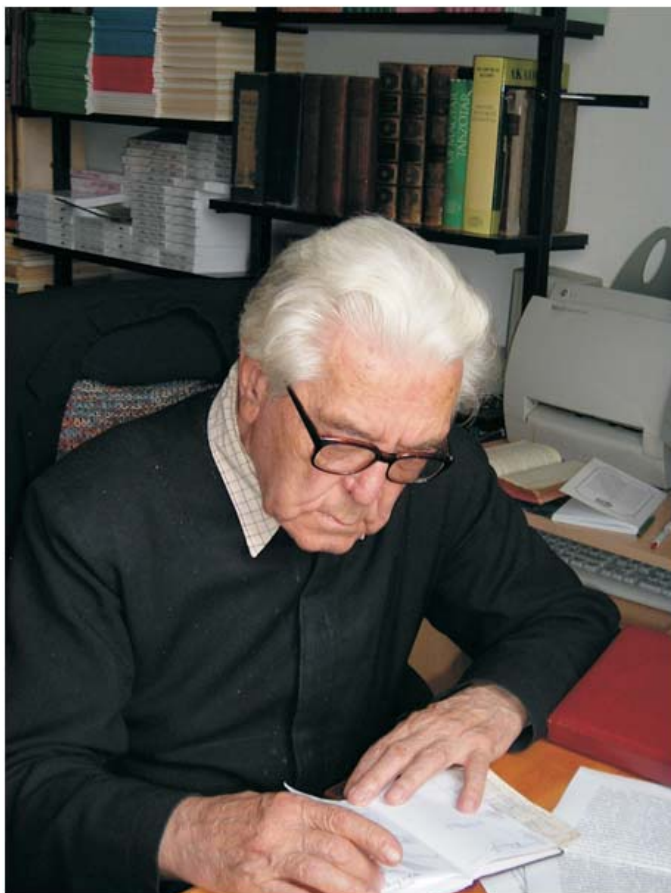
Kedves Testvérek!

Azért jöttünk most össze erre a szentmisére, hogy közösen imádkozzunk Bulányi György atyáért, a Bokor közösség alapítójáért, rendtársunkért, mindenki Gyurka bácsijáért.

Imádkozzunk érte, lelki üdvéért – azaz ajánlgassuk őt az Örök Szeretetnek, az Atyának, hiszen a Vele való találkozásra olyan példamutatóan készült. Álmában már korábban átélte ezt a találkozást. Az örökkévalóságról tűnődve beszélt egyszer erről: Már vártalak egy kis beszélgetésre – mondta az ATYA egy nagy fa alatt üldögélve Gyurka bácsinak (talán épp az óbudavári nagy diófa alatt – gondolhatnánk). Ő lopva az órájára pillantott volna, de az ATYA bátorította: Nem késtél, van időnk; még egy cigarettára is rágyújthatsz...

Közösen ajánlgatjuk őt az ATYÁnak; nem a gyengeségeit emlegetjük fel, hanem azokat a vele való személyes találkozásokat idézzük fel, amelyek ide hoztak bennünket. Ezekre szeretnénk az ATYA figyelmét irányítani: ezekről beszélgessenek ott a nagy fa alatt, az örökkévalóságban...

Én személyesen azért ajánlgatom, mert azt tapasztaltam, hogy élete teljes élet volt. Volt benne megpróbáltatás, szenvedés és kiszolgáltatottság bőven. Az utolsó hónapokban a betegséggel gyürkőzött, és most is, mint korábban, nem hagyta, hogy a nehézség élete fölé kerekedjen. Élni, alkotni akart az utolsó percig. Akkor is, amikor nagyon tehetetlen volt: törött lábbal a kórházban a szállítókoszin fekve, röntgenvizsgálatra várva éjszaka 11 felé kedvenc versét szavalta. Ugyanakkor fontos volt számára a másokkal való együttlét, találkozás. És volt ideje, figyelme az élet apró örömeire is: az óbudavári pihenésre, a ter-

Az elmaradhatatlan notesszel a kezében

mészetre, a játékra. A halála előtti héten, amikor négyen voltunk együtt a szobájában, egyszer csak megszólalt: Épp elegen vagyunk egy bridzspartinhoz.

Azért is szívből ajánlgatom, mert nagyon szerette a piarista rendet. Nagy szeretettel emlékezett a növendékeire, az iskolában töltött évekre, a szaktárgyaira. Számptalan rendi történetet, anekdotát hallottunk tőle. Voltak piarista példaképei. De nemcsak a régmúlt eseményei kötötték a rendhez, érdekelte a rend jelene is: Ismert minden mai piaristát. Különös érdeklődéssel, személyes figyelemmel kísérte a növendékek életét, formálódásukat. Szerette közösségünket: ha csak tehetett, részt vett a közösségi alkalmakon: szentmiséken, imádságokon, étkezéseken, megbeszéléseken. A rend volt a családja, az utóbbi években otthona is. Így búcsúzott tőlünk a halála előtti estén, maga köré gyűjtve rendtársait.

Kedves Testvérek! Személyes találkozásainkat felidézve ajánlgassuk őt az ATYÁnak azzal a biztos tudattal, hogy már nála van, vele beszélget az örökkévalóságban épp ezekről az alkalmakról. Halála előtt egy hónappal Gyurka bácsi arról beszélt, hogy érzi: a Jóisten ringatja már a bölcsőjét. Hozzátehetjük: ez az új élet bölcsője volt, amelyre az Örök Szeretet várja; az új életé, ahol biztonság, öröm, derű és béke van.

Futó Béla
piarista

Cedric Prakash üzenete India Gujarat államából Bulányi György halála alkalmából

Kedves Testvérek, akik most végső búcsút vesztek Bulányi atyától!

Szívből köszöntelek mindannyiótokat, amikor a szeretett Bulányi atyától, Gyurka bácsitól búcsút vesztek. Nyugodjék békében!

Amikor néhány nappal ezelőtt olvastam a halálhíréről szóló e-mail-üzenetet, első reakcióként hálaímat mondtam érte. Megköszöntem Istennek ezt a nagy lelket, ezt a csodás emberi lényt, akinek megadatott, hogy életéből több mint 90 esztendőt ezen a Földön töltsön.

Több mint 30 éve ismerem Bulányi atyát: elsősorban a Bokor Községbe tartozó, általa lelkesített közös barátaink által, de két-három ízben személyesen is találkozhatunk, amikor Magyarországon jártam. Az évek során megismerhettem meleg és odaadó, jó szívét, és azt a bátorságot, amellyel a fősodor ellenében is tudott élni. Minden vele való találkozás meghatározó élmény volt! Együttérzés és bátorítás áradt a

személyiségéből, és ez bizony hatást gyakorolt az én életemre is.

A Bokor-mozgalom alapelvei mindig mélyen érintettek: elmélyült lelkiség és szellemi fejlődés, ami azután a közösségi, a családi és az apostoli életben nyilvánul meg. Olyan lelkület, amely csak a szükségset igényli, és kész osztozni másokkal: adni a szükségben lévőknek. Ez a jézusi lelkület nemcsak az ő életét jellemezte, hanem fontos jellemzőjévé lett az általa indított, és magyarok százainak, sőt talán ezreinek életét megérintő mozgalomnak, a Bokornak is.

Számunkra itt, Gujaratban Bulányi atya elképzelései igazi áldássá váltak! Több mint 30 éve immár, hogy Oktatási Támogatási Programunk keretében szegény és peremre szorult gyermekek százait támogatjuk sokatok áldozatának és nagylelkűségének köszönhetően. Ezért mindig hálásak leszünk.

Egy olyan korban, amikor úgy tűnik, hogy az anyagiasság, az intéz-

ményesültség és a hamisság uralja a világot, Bulányi atya élete igazi prófétai élet volt. Úgy gondolom, ő is a „pusztában kiáltónak szava” volt. Mindenkit megszólított és megmozgatott: gyerekeket, fiatalokat és felnőtteket egyaránt. Új követelményt állított mindenki elé: az adás követelményét, legyen bármilyen kevés is az, amiből valaki adni tud. Nem egy vonatkozásban visszaidézte és visszahozta a gyakorlatba Jézus tanításának a leglényegét!

Ma egybegyűltetek, hogy elgyászoljatok egy nagy személyes veszteséget, de ugyanakkor ünnepelnetek is kell: ünnepelnetek egy olyan életet, amely sokaknak és sokat adott. Igazán méltó tiszteletadás csak az lehet, ha mindannyian igyekszünk felnőni az általa megfogalmazott magas eszményekhez, és méltóvá lenni gazdag szellemi örökségéhez.

Nyugodjék békében!

Bánatotokban és ünneplésükben osztozik fivérek,

Cedric Prakash